

«Aquelles famílies ens van deixar un patrimoni únic»

ELISENDA PONS

–Recull la història de les famílies del Quadrat d'Or. ¿Per què ho fa?

–És una cosa que necessito fer. La base del llibre és el meu pare. Cada diumenge anàvem a passejar per Barcelona o visitàvem algun museu. Ell em va obrir els ulls a un món en què els edificis tenen ànima. M'explicava el que sabia de la persona que vivia al principal.

–¿És historiador?

–No. Li encanta l'art. És col·leccionista d'art i n'ha après perquè l'han enganyat moltes vegades.

–Tornem al seu llibre.

–Sí. Jo m'imaginava la família que vivia al principal, així que he volgut indagar qui vivia realment en aquells principals i com havien aconseguit la fortuna per fer aquelles edificacions.

–¿Quan comença la seva investigació?

–El 2006. El meu pare em va regalar un llibre sobre la casa Lleó Morera que va comprar als Encants. Vaig llegir com va morir el seu fill, la història de la nodrissa que vigilava el nadó. [Un sospir]. Vaig començar a interessar-me per aquella família.

–Segueixi.

–Abans de començar a investigar sobre les famílies que van aixecar aquells edificis, jo els contemplava segons si el propietari havia aconseguit amassar la seva fortuna per mèrits propis o si tenia a veure amb la suor dels esclaus a Llatinoamèrica.

Núria Barroso

Escriu 'Amos y Señores' pel plaer de saber. I sap moltes coses del Quadrat d'Or.

PER
Catalina
Gayà

–¿I ara?

–Ara veig que ens han deixat un patrimoni artístic únic, que van crear feina i van ajudar gent. La història de Dorotea de Chopitea, per exemple, és increïble. I ningú la coneix en aquesta ciutat.

–Expliqui, expliqui...

–És la benefactora més gran de Barcelona. Va repartir la fortuna entre els seus fills i va morir en la pobresa.

–¿Com treballa?

–Busco qui va fer els diners i parlo també de la família d'aquest i acostumo a acabar amb el que la dilapida. La part més important és

com aconsegueixen la fortuna, el comportament social, si fan obres de caritat, a qui van potenciar. Contrasto molt i trobo coses aquí i allà i connecto la informació. Per exemple, m'acabo d'assabentar que a Rómulo Bosch el van assassinar. La informació al diari de l'època posava mort. Hauré de corregir-ho.

–I les seves fonts.

–Biblioteques, hemeroteques, internet. Cada família són quatre mesos de feina i comparo uns 20 llibres. L'altre dia, una guia turística li deia a un grup que la casa Lleó Morera es diu així perquè hi ha lleons i moreres. ¿S'ho pot creure?

–¿Quantes famílies ha documentat?

–No ho sé, 14. Les compto. [Compta] ¡34!

–¿Quina conclusió treu de la seva feina?

–Que aquest és un patrimoni de Barcelona i que l'ajuntament no ha sabut cuidar-lo. Una part està en mans d'empreses i l'altra ha desaparegut. El meu alcalde favorit és Joan Pich i Pon, el 1935.

–¿Per què?

–És un alcalde analfabet. Arran d'una entrevista que li va concedir a un periodista, Pich i Pon va dir: 'Jo faig com els taxis, porto el lliure, a disposició de qui em contracti'. Es venia al millor postor, però ho deia clarament. En canvi, els que van venir després ens han venut i no ho reconeixen.

–¿Per a qui escriu?

–Per a mi i l'hi explico al meu marit, a vegades a la clientela del bar. Em costa molt desfer-me de la família. Quan busco la informació, la faig molt meua.

–¿Quantes famílies li falten?

–Dues. ≡

gentecorriente@elperiodico.com